

mærkninger om de Punkter, der ere fremdragne her i Salen, og som forekomme mig at være Hovedpunkterne eller vigtigere Punkter, saa maa det naturligvis forøvrigt overlades til de ærede Medlemmer selv at overveie, om de ville stemme for det Ene eller det Andet, enten de ville følge Flertallet eller de ville følge Mindretallet.

Hvad nu det første Vædringsforslag under Nr. 1 og det dermed i Forbindelse staaende Vædringsforslag under Nr. 2 angaar, ønsker jeg derom at gjøre en Bemærkning i Anledning af det, som den ærede 2den Taler, som havde Ordet i Dag (Tvermoes), yttrede. Principet synes vi jo nemlig at være enige om, nemlig det, at en Mand maa have Lov til at benytte sin Grund til derpaa at bygge paa sædvanlig Maade, og at det, hvis det kommer til i den ene eller anden Retning at genere Naboen's Bygning, maa være Naboen's egen Sag at afholde de deraf flydende Udgifter. Det kan ikke være den Byggendes Sag, det Princip synes vi at være enige om. Derimod tror jeg ikke, vi ere enige om Anvendelsen deraf. Mig forekommer det, at naar man vil anvende dette Princip, maa man sige, at naar en Mand vil bygge en ganske almindelig Bygning paa sin Grund, der enten maaske slet ikke har Kjældere eller ikke har dybere Kjældere, end der er almindeligt — hvor man i den Henseende vil sætte Grænsen, kan man diskutere om, men jeg antager, at 3 Alen, saaledes som omtalt her i Lovforslaget, maa siges at være det, der stemmer med det virkelige Forhold, jeg siger altsaa, at naar en Mand vil opføre en saadan Bygning paa sin Grund, saa forekommer det mig, at man maa sige, at saa er det ikke ham, der foretager noget Usædvanligt, og deraf mener jeg, det maa afhænge, om han skal være forpligtet til at paatage sig Udgifterne ved at undermure Nabobygningen eller ikke. Naar han vil opføre en saadan almindelig Bygning, kan det endogsaa gjerne træffe sig, at han ikke en Gang vil have en Kjælder paa 3 Alens Dybde, men kun en paa 2 Alens Dybde, og saa vil det ofte hænde, at han for at kunne gjøre det maa fundamentere meget dybt; det afhænger jo ikke udelukkende af Bygningens Bestaaenhed — der maa naturligvis fundamenteres stærkere, naar det er en stor Bygning, man vil opføre — men det afhænger væsentlig af Grundens Bestaaenhed, og da mener jeg, at han maa have Lov til, uden at der kan paabejrhedes ham særlige Udgifter af den Grund, at fundamentere en saadan almindelig Bygning. Det, at en Mand bliver nødt til at gaa noget dybere ned for at lægge sit Fundament, kan ikke paabejrhede ham nogen

Udgift til at lade Naboen's Bygning undermure; dette forekommer mig at være en naturlig Ordning. Staden ved Nabobygningen opstaar jo i Reglen allerede i det Dieblit, man vil grave i Grunden og navnlig de Grøfter — om jeg saa maa kalde dem — som ere nødvendige for at anbringe Fundamentterne. Naar der altsaa bliver Spørgsmaal om en Forpligtelse til at undermure for Naboen, opstaar det allerede paa dette Standpunkt. Altsaa ganske uafhængig af, hvorledes han vil indrette sin Bygning, kan han, naar han strider til Værket, blive nødt til at grave dybere og dybere, betydelig dybere ned, end han maaske i Forveien har beregnet. Jeg synes derfor, at naar man vil udføre dette Princip, som vi i Virkeligheden synes at være enige om, saa er det det Naturligste at gaa ud fra, ikke, hvor dybt den Paagjældende paa Grund af Omstændighederne maa gaa ned i sit Fundament, men gaa ud fra, hvilken Bygning det er, han har i Sinde at opføre, altsaa om Bygningen hører til de ganske almindelige eller ikke. Det er jo ogsaa den Forstaaelse, som man i de senere Tider har været enig om at give den nu-gjældende Bygningslov. Ganske vist har der tidligere været nogen Ballen i saa Henseende, men efter at Sagen for en halv Snes Aar siden var Gjenstand for en indgaaende Drøftelse fra selve Bygningskommissionens og Justitsministeriets Side, kom man til det Princip, som nu anvendes, og da man skulde til at forberede det nye Bygningslovsforslag, vare ogsaa disse Autoriteter enige om, at det ikke alene var den rigtige Forstaaelse af den gjældende Lov, men det i og for sig rigtige og billige Princip at lægge til Grund. Dernæst er der med Hensyn til Vædringsforslaget Nr. 30 fra flere Sider blevet udtalt Sympathi med dette Vædringsforslag. Jeg skal bemærke, at jeg har heller ikke bestemt modsat mig Vædringsforslaget, men kun udtalt, at jeg har Betæneligheder ved det. Vædringsforslaget gaar jo ud paa, at man kan indskrænke det ubebyggede Areal, naar der opføres Bygninger med kun indtil 3 Etager, Kjælderen ikke medregnet, altsaa en Bestemmelse, der gaar ud paa at sætte en Præmie paa Bygning af saadanne mindre Bygninger. Da den 2den ærede Taler i Dag (Tvermoes) yttrede sig om dette Forslag, kunde jeg ikke Andet end tænke paa, hvor meget forskjellig Væksed, man ofte faar fra de særlig Bygningskyndiges Side, og hvor forskjellig en Mening der kan være hos dem om saadanne Ting. Thi den ærede Taler yttrede, at han troede, at det vilde blive meget benyttet, hvis en saadan Bestemmelse som den blev givet, og